

ERIN HUNTER

SOTURI- KISSAT

NOVELLIT

KLAANIEN VARJOJA

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, NOVELLAS: SHADOWS OF THE CLANS (MAPLESHADE'S VENGEANCE, GOOSEFEATHER'S CURSE, RAVENPAW'S FAREWELL)

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, NOVELLAS: SHADOWS OF THE CLANS (MAPLESHADE'S VENGEANCE, GOOSEFEATHER'S CURSE, RAVENPAW'S FAREWELL)

Text copyright © Working Partners Limited 2016

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomenkos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2021

ISBN 978-951-0-49697-8

Painettu EU:ssa

sisäLLys

Vaahteravarjon kosto 5

Hanhisulan kirous 85

Korppitassun jäähyväiset 177

SOTURI- KISSAT

VAAHTERAVARJON KOSTO

KUKA KUKIN ON

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TAMMITÄHTI – tanakka ruskea kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
Varapäällikkö	MEHILÄISHÄNTÄ – tummanruskea juovikkaan-kirjava kolli
Parantaja	KORPPISIPI – pieni musta kolli, jolla on siniset silmät
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VAAHTERAVARJO – paksuturkkinen oranssi-valkoinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät KAURISTÄPLÄ – hopeanvärisen ja mustan kirjava naaras; NOKKOSTASSUN mestari PISAMATOIVE – pilkullinen kullankarvainen naaras, jolla on tumman meripihkan väriset silmät HEHKUSYDÄN – harmaa raidallinen kolli JYVÄTURKKI – vaaleanruskea-valkoinen kolli RASTASKYNSI – vaaleanruskea raidallinen kolli
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) NOKKOSTASSU – kellanpunainen kolli
Klaanin-vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) KANITURKKI – harmaa raidallinen kolli

JOKIKLAAANI

Päällikkö	TUMMATÄHTI – musta naaras
Varapäällikkö	TÄHKÄHÄNTÄ – tummanharmaa kolli
Soturit	SADEILMA – laiha musta kolli OMENAHÄMY – vaaleanruskea kolli, jolla on vihreät silmät; AHVENTASSUN mestari RUOKOHOHDE – tummanoranssi naaras MAITOTURKKI – valkoinen naaras LOISKEJALKA – vaaleanharmaa kolli ANKERIASHÄNTÄ – harmaamusta raidallinen naaras
Oppilaat	AHVENTASSU – paksuturkkinen harmaa kolli

VARJOKLAAANI

Parantaja	TUOMITURKKI – musta kolli
-----------	---------------------------

TUULIKLAAANI

Parantaja	LEIVONSHIPI – hopeanvärisen ja mustan kirjava naaras
Soturit	NOPSALENTO – vaaleanharmaa raidallinen kolli SÄÄSKIKARVA – laikutturkkinen ruskea kolli

KLAAANIEŃ ULKOPUOLISIA KISSOJA

MYLLÄRI – mustavalkoinen kolli

Luku 1

»RAUHOITU, VAAHTERAVARJO! Tallasit juuri hännälleni!» Tuuliklaanin soturi kavahti kauemmas sähähtäen.

»Anteeksi, Nopsalento», Vaahteravarjo kääntyi sanomaan ennen kuin solahti syvemmälle kissojen tungokseen. Täydenkuun valo sai kaikkien turkit hohtamaan hopeisina, ja karvat kutittivat Vaahteravarjon nenää. Tammitähden ääni kaikui hänen yllään neljän jättiläistammen rungosta.

»Soturini jäljittivät kyykäärmeitä niiden pesälle Käärme-kiville ja tukkivat reiät kivillä», Myrskyklaanin päällikkö ilmoitti. »Heidän rohkeutensa ansiosta reviiirillämme ei ole sen koommin nähty kytä.»

»Kiittäköt onneaan, kun eivät saaneet puremia», murahti joku Varjoklaanin vanhus lähellä Vaahteravarjon korvaa.

»Tismalleen», myönsi naaraan klaanitoveri. »Muistatko, kun Suotassu astui ensimmäisessä partiossaan kynn päälle? Se oli karmea tapa kuolla.»

Ensimmäinen kissa kohautti lapojaan. »Olen minä nähnyt pahempiakin.»

Vaahteravarjo pyöritteli silmiään. *Tyypillistä varjoklaanilaisille alkaa kilpailla siitä, kuka on nähnyt kauheimman kuoleman.* Hän kiersi kiven ja tupsahti keskelle Jokiklaanin

kissojen joukkoa. Siinä samassa siellä alettiin pörhistellä karvoja, ja hän tunsi turkillaan polttavat katseet.

»On täällä aselepo», ärisi musta Sadeilma-niminen soturi. »Älä silti koeta onneasi, senkin myrskyklaanilaishiiren papana.»

Vaahteravarjo painoi päänsä. »En ole pahoissa aikeissa», hän naukaisi. »Olen menossa ohi.»

»Hyvä», murisi joku kissa, jota hän ei nähnyt.

Vaahteravarjo pakotti karvansa pysymään sileinä pujotellessaan vihamielisten soturien keskellä. Ei ihme, että jokiklaanilaiset olivat vihaisia. Myrskyklaani oli voittanut viimeimmän kahakan Aurinkokivistä; häviö taistelussa oli haavoista kirpaisevin.

»Muista, mitä tapahtui Koivunaamalle ja Kukkatassulle», Sadeilma supatti hänen korvaansa niin läheltä, että Vaahteravarjo tunsi kuuman kalanhajuisen hengityksen. »Ne kivet kuuluvat meille, ja me tapamme niin monta klaanitoveriasi kuin on tarvis, kunnes luovutte niistä.»

Vaahteravarjo horjahti, kun hänen mieltään korvensi muisto: Omenahämy, vaaleanruskea Jokiklaanin soturi jolla oli läpätunkevat vihreät silmät, läimäytti Koivunaamaa niin lujaa, että myrskyklaanilainen horjahti ja lipesi aivan Aurinkokivien laelta. Hän molskahti tulvivaan jokeen. Hänen oppilaansa Kukkatassu loikkasi perään ja yritti pitää mestarinsa päätä pinnalla, mutta virta oli liian voimakas ja he ajautuivat alavirralle osin pinnan alla olevia astinkiviä päin. Kaamean hetken ajaksi pintaan nousi kaksi päätä, tumma raidallinen ja täplikäs harmaa, kuului kauhun rääkäisy, ja sitten kumpikin katosi kuohuvaan vaahtoon. Heidän ruumiinsa löydettiin aivan kivien toiselta puolelta huuhtoutuneina Myrskyklaanin rantaan kuin he olisivat tehneet viimeisen epätoivoisen yrityksen päästä kotiin.

Vaahteravarjo nieli raivonsa ympärillä olevia satureita kohtaan. Miksi nämä jokiklaanilaiset väen vängällä halusivat taistella mokomasta kivikosta, joka oli selvästi Myrskyklaanin reiviirillä? Hän painoi päänsä ja työnty vihamielisen kissajoukon läpi. Hän pääsi notkon reunaan, missä varjot olivat tiheämpiä, niin synkkiä että niihin saattoi piiloutua. Äkkiä hänen edessään häilähti vaaleanruskea hahmo, ja kalan haju sai hänen sieraimensa laajenemaan. Hän nosti katseensa sydän jyskyttäen.

»Mitä sinä täällä teet?» sihahti Omenahämy. Kollin pitkät etukynnet välähtivät, kun hän potti ne ruohikkoon.

Vaahteravarjon sanat tuntuivat juuttuvan kurkkuun. Hän tuijotti Jokiklaanin soturin paatsamanvihreisiin silmiin ja yritti hengittää normaalisti. Hän mietti, katseliko kukaan hänen klaanitovereistaan sinnepäin.

Omenahämy astui eteenpäin ja laski päätään, niin että hänen kuononsa hipaisi Vaahteravarjon korvannipukkaa. »Tiedät kyllä, miten vaarallista sinun on olla täällä. Mitä tapahtuisi, jos klaanitoverisi näkisivät meidän juttelevan?»

Vaahteravarjo nojautui eteen ja painoi poskensa vasten Omenahämyn höyhenenpehmeää rintaa. »Minun oli pakko tulla puhumaan», hän sanoi hiljaa. »Viime tapaamisestamme on niin kauan. Olen odottanut sinua vuorivaahteralla joka yö, mutta et ole koskaan tullut.»

Kollin hengitys lämmitti hänen niskaansa. »Tiedän», Omenahämy kehräsi. »Mutta taistelun jälkeen olemme kaksinkertaistaneet rajapartiot pimeäntulon jälkeenkin. En pääse joen yli huomaamatta.» Hän otti askelen taaksepäin, ja Vaahteravarjo tunsu turkillaan kylmän ilmavirran. »Yritän päästä yli uudenkuun aikaan. Siihen mennessä tilanne on saattanut rauhoittua.»

»Jos et vain olisi tappanut Koivunaamaa», Vaahteravarjo kuiskasi. »Kaikista taistelussa olleista sen piti olla juuri Tammitähden poika!»

Hän tunsii Omenahämyn jännittyvän turkkinsa alla. »Se oli onnettomuus», kolli murisi. »En minä tarkoittanut pudottaa häntä jokeen.»

Vaahteravarjo sulki silmänsä. »Minun klaanitoverini eivät näe asiaa niin. He syyttävät sinua kummastakin kuolemasta.»

»No sitten he ovat typeryksiä.» Omenahämy värähti mutta rentoutui sitten. »Aurinkokivet ovat kyllä aina saaneet klaanimme hiukan hiirenaivoisiksi.» Hän lipaisi Vaahteravarjon päälakea. »Tähtiklaanin kiitos, ettet sinä haavoittunut taistelussa.»

Vaahteravarjo katseli kollia. *Oma kultainen soturini. Rakastan sinua koko sydämestäni.* »Minulla on sinulle tärkeää asiaa», hän naukaisi.

Omenahämy katseli hänen päänsä yli kohti klaanitovereitaan, jotka seisoivat kuunvalon läikässä. »Eikö se voi odottaa?»

»Ei oikein.» Vaahteravarjo veti syvään henkeä. »Minä odotan sinun pentujasi.»

Näkyi vihreä välähdys, kun Omenahämy avasi silmänsä selälleen. »Oletko varma?»

Vaahteravarjo nyökkäsi. Jokiklaanin soturi nosti häntänsä kippuraan. »Minusta tulee isä», hän kehräsi. »Uskomatonta.» Hän kallisti päänsä sivulle. »Mutta pennuistahan tulee puoliverisiä. Puoliksi *jokiklaanilaisia*. Mitä klaanitoverisi siihen sanovat?»

»Eivät he saa tietää», Vaahteravarjo vastasi. Hän huomasi Omenahämyn sävähtävän. »Eivät ainakaan alkuun», hän jatkoi. »Kasvatan heidät myrskyklaanilaisina, kunnes he ovat saaneet täyden hyväksynnän. Sitten kaikki kykenevät kestä-

mään totuuden. Mitä väliä sillä olisi, vaikka heidän isänsä asuukin eri klaanissa?»

Karvat Omenahämyn lavoilla värähtivät. »Luostat kovasti klaanitovereihisi», hän sanoi hiljaa.

»En, vaan luotan Tähtiklaaniin, ja soturilakiin.»

»Uskotko, että Tähtiklaani hyväksyy sen mitä me teemme?» Omenahämy siristi silmiään.

»Uskon soturiesi-isien tietävän, että klaanimme tarvitsevat pentuja, ja me annamme niitä. Voisivatko muka viattomat pentumme jäädä vaille heidän siunaustaan? Pennuista kasvaa hienoja satureita, yhtäläisen uskollisia Myrskyklaanille ja Jokiklaanille.» Vaahteravarjo kääntyi pois ennen kuin Omenahämy ehti sanoa enää mitään. »Minun on palattava klaanitoverieni luo, ennen kuin he lähtevät etsimään. On ehkä parasta, ettemme tapaa enää ennen pentujen tuloa.» Hän katsahti lapanensa yli. »Mutta minä ajattelen sinua joka päivä, rakkaani.»

Tassutellessaan notkoa ympäröiviin varjoihin Vaahteravarjo kuuli nopeita kypälänaskelia. »Omenahämy! Siinähän sinä olet! Olen etsinyt sinua!» Vaahteravarjo pysähtyi toivoen, etteivät hänen valkoiset laikkunsa hohtaisi kuutamossa. Omenahämyn lapaa vasten painautui juuri tummanoranssi naaras. »Yksi Varjoklaanin vanhus kertoo tarinaa kissasta, joka nielaisi elävän sammakon», naaras naukui. »Tule kuuntelemaan, se on tosi hauska.»

Omenahämy vilkaisi huolestuneena varjoihin, joissa Vaahteravarjo kyyhötti, ja lähti sitten oranssin naaraan mukana takaisin kissajoukkoon. Naaras veti häntänsä kippuraan ja laski sen Omenahämyn selälle.

Vaahteravarjo irvisti. *Pysy kaukana hänestä, Ruokohohde. Hän on minun! Nämä pennut tekevät sen selväksi!*

»VAAHTERAVARJO, HERÄTYS!» Soturien pesää suojaavien oksien välistä pisti pieni kellanpunainen pää. »Mehiläishäntä haluaa sinut aamupartioon. Olet myöhässä!»

»Selvä on, Nokkostassu, tullaan.» Vaahteravarjo vääntäytyi kädylle. Viime yönä hän oli tuntenut ensi kertaa pentujen liikkeen sisällään. *Siitäkö se johtuu, että isänne tietää teistä nyt?* Hän kurotti nuolemaan sekaisia karvoja kyljestään ja työntyti sitten ulos pesästä. Hän tunsu olonsa kumman raskaaksi ja kömpelöksi pulleassa vatsassaan.

Aukiolla oli tyyntä ja kylmää, ja ilmassa maistui vanhat lehdet ja kostea maa. Pieni oranssi oppilas hyppeli Vaahteravarjon ympärillä. »Vauhtia! Mikä sinusta on tehnyt noin hitaan?»

Vaahteravarjo näpäytti kolla kevyesti hännällään. »Mitähän Kauristäplä sanoisi, jos puhuisit hänelle tuohon sävyyn, häh?»

Kuullessaan mestarinsa nimen Nokkostassu käänsi katseensa maahan. »Hän varmaankin pistäisi minut nyppimään punkkeja Kaniturkista kuun ajaksi», hän myönsi.

Vaahteravarjo kehräsi niin täynnä iloa pennuistaan, ettei pystynyt kimmastumaan. »Ole sitten hyvilläsi siitä, etten rankaise sinua. No niin, menhän siitä niin saan jutella Mehiläishännän kanssa.»

Oppilas vinkaisi ja kipitti pois. Vaahteravarjo meni Tammitähden pesän suulla seisovan Myrskyklaanin varapällikön luo. Vaahteravarjon lähestyessä tummanruskea raidallinen kolli nyökkäsi.

»Haluaisin sinut mukaan aamupartioon», hän maukui. »Pisamotoive johtaa sitä.»

»Itse asiassa minulla on kerrottavaa», Vaahteravarjo aloitti. Hänen kädylle kihelmöi. »En pysty hoitamaan tavanomaisia tehtäviäni vähään aikaan. Odotan pentuja.»

Mehiläishäntä räpäytti silmiään. »Ai. Vai niin. Minä... öö... en osannut odottaa sellaista. No, sinun pitää tehdä vointisi mukaan. Tietääkö Tammitähti?»

»Ei vielä. Jospa auttelisin leirissä tänään?» Vaahteravarjo ehdotti. Hän ei malttanut olla vilkaisematta kaartuvaa vatsaansa. »Voisin vaikka hakea märkää sammalta klaanin-vanhimmille.»

»Se olisi hienoa», naukui Mehiläishäntä. Hän siirteli käpäliään. »Ja, tuota noin, onnittelut.»

»Kiitos», kehräsi Vaahteravarjo. »Eikö olekin ihana uutinen?»

»Kerta kaikkiaan», Mehiläishäntä maukui. »Ja nämä pentut... niiden isä...?»

»Kasvatan ne yksin», Vaahteravarjo vastasi napakasti.

Varapäällikkö näytti hetken verran säpsähtäneeltä mutta nyökäytti sitten päätään. »Valaiskoon Tähtiklaani polkuasi, ja pentujesi polkua myös.»

Vieläkin mielihyvystä hyristen Vaahteravarjo kääntyi ja lähti takaisin aukion toiselle puolelle. Koska häntä ei tarvittaisi aamupartiossa, hän voisi palata vuoteeseensa kunnes muu klaani lähtisi liikkeelle. Hän tiesi, että hänen oli säästettävä voimiaan pentujen tuloa varten.

Hän oli torkkumassa auringon täplikkäässä valossa, kun hänet havahdutti pesän ulkopuolelta kuuluva käpälien jytinä. Pisamatoive pelmahti sisään pillkullinen kullavärinen turkki pörhöllään ja silmät säihkyen. »Mehiläishäntä kertoi minulle uutiset!» hän kehräsi. »Olen niin iloinen puolestasi!»

Vaahteravarjo nousi istumaan ja kiersi paksun valkean häntänsä käpälien päälle. »Kiitos.» *Näetkö nyt, Omenahämy? Klaanitoverini ovat vain riemuissaan, kun saamme leiriin pentuja!*

Pisamatoive seisoj Vaahteravarjon vuoteen vieressä poikkeuksellisen ujon näköisenä. »Mehiläishäntä sanoi myös, että sinä aiot kasvattaa pennut yksin», hän naukaisi.

Vaahteravarjo jännittyi. Hän ei ollut odottanut kyselyitä pentujen isästä näin pian.

Pisamatoive käänsi katseensa pesän lattiaan. »Onko... joutuuko se siitä että niiden isä on kuollut?» Hän nosti katseensa, ja Vaahteravarjo melkein hätkähti hänen silmiensä toiveikasta hehkua. »Ovatko ne Koivunaaman pentuja?» Pisamatoive kuiskasi. »Jatkuuko veljeni elämä sinun kauttasi?»

Äkkiä ilma soturien pesässä tuntui niin sakealta, että Vaahteravarjon henki salpautui. *Tarjoaako Tähtiklaani minulle tavan saada pennuilleni hyväksyntä klaanitoverien silmissä? En voi valehdella, jos haluan heidän saavan tietää totuuden myöhemmin.* Hän tuijotti Pisamatoivetta kykenemättä sanomaan mitään.

Kullanvärinen naaras ei tuntunut kaipaavan Vaahteravarjolta vastausta. Hän nyökkäsi hitaasti, ja hänen silmiensä loisto kirkastui entisestään. »Minä taidan olla oikeassa! Tähtiklaanille kiitos! Ja kiitos *sinulle*, Vaahteravarjo. Et arvaakaan, miten paljon tämä minulle merkitsee. Minä... luulin etten voisi enää koskaan olla onnellinen sen jälkeen, kun Koivunaama sai surmansa siinä hirveässä taistelussa. Mutta nyt voin auttaa sinua kasvattamaan hänen pentunsa, opettaa heille että heidän isänsä oli todellinen Myrskyklaanin sankari, katsella miten he ottavat hänen paikkansa klaanissa...» Hän vaikeni, astui varovasti vuoteeseen ja kyyristyi Vaahteravarjon viereen. Hän ojensi etutassuaan ja laski sen Vaahteravarjon oranssi-valkoiselle kupeelle. »Toivottavasti Koivunaama näkee meidät», hän sanoi hiljaa.

Vaahteravarjo veti syvään henkeä. *En ole kertonut valheita. Pisamatoive keksi tämän aivan itse. Mutten voi jättää käyt-*

tämättä tätä tilaisuutta saada pennuilleni niiden ansaitseman rakastavan vastaanoton. Omenahämy ymmärtää kyllä, että minun on asetettava Myrskyklaani etusijalle, ainakin toistaiseksi. Hän suoristi häntänsä ja laski sen Pisamatoiveen lavalle.

»Olet vastannut rukouksiini», hän naukui hiljaa. »Minä ja pentuni emme ole enää yksin.»

Pisamatoiveen tummat meripihkasilmät hohtivat hänelle. »Ette enää koskaan», hän vannoi. »Nämä pennut tulevat olemaan parasta mitä klaanissamme on milloinkaan tapahtunut.»

Kolme jännittävää seikkailua Myrskyklaanin historiasta:

Miksi Vaahteravarjo katkeroitui klaanilleen
ja päätyi hautomaan ikuista kosta
Synkkään Metsään?

Millaisen harvinaisen lahjan parantaja
Hanhisulka sai Tähtiklaanilta?

Mitä tapahtui Korppitassulle hänen
elettyään onnellisesti maatilalla lähellä
klaanien vanhoja reviirejä?

*Klaanien varjoja on kolmas
Soturikissat-novellikokoelma. Kirja sisältää
novellit Vaahteravarjon kosto, Hanhisulan kirous
ja Korppitassun jäähyväiset.*

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49697-8

Kannen kuva: Owen Richardson